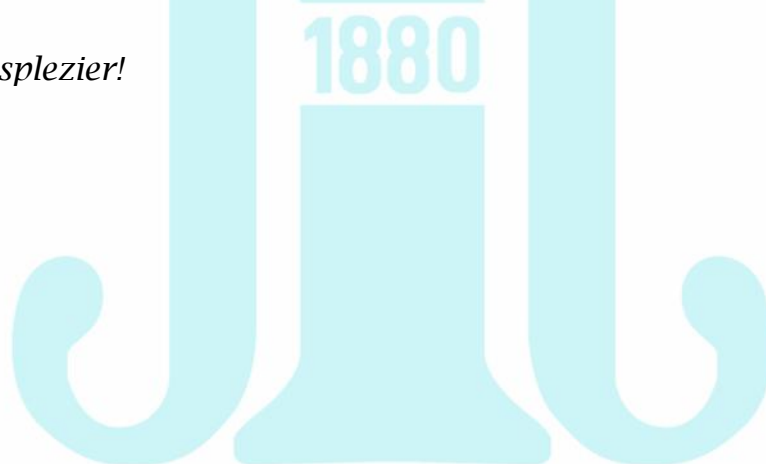

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE VERKRACHTING

(Lo stupro)

monoloog

1880

door

Dario Fo

Vertaling : Frans Roth

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2569

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE VERKRACHTING* op te voeren moet de naam van auteur *DARIO FO* ; vert. *Frans Roth* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

VROUW : Er is... er is een radio aan. Maar 't duurt even voordat 't tot me doordringt, 't duurt even voordat ik me realiseer dat er iemand zingt.

Ja, het is een radio. Lichte muziek; love, sweet love, moonlight, stars... sweet love, sweet love.

Ik voel een knie, ééntje, in m'n rug gedrukt. Het is net of de man die achter me staat met z'n andere knie op de grond steunt.

Hij houdt m'n armen vast, heel stevig. Hij draait ze om. Vooral de linker. Ik weet niet waarom, maar ik moet opeens denken, dat 'ie, dat 'ie misschien linkshandig is.

Ik begrijp absoluut niet wat er met me gebeurt.

Ik ben verlamd, het is net of ik op het punt sta m'n verstand te verliezen, mijn stem.

Ik ben me de dingen wel bewust, maar alles dringt ongelooflijk traag tot me door... God nog aan toe, wat gebeurt er met me.

Hoe ben ik op deze vrachtwagen terecht gekomen. Ben ik erin geklommen terwijl ze me omhoogduwden, of hebben ze me opgetild en erin gegooid. Ik weet het niet, ik weet het niet.

Mijn hart bonst keihard tegen mijn ribben, en daardoor kan ik niet denken. De pijn aan mijn linkerarm wordt nu echt ondraaglijk... waarom draaien ze 'm zo helemaal om?

Ik doe geen enkele poging om me te bewegen.

Ik ben versteend.

De man achter me drukt nu niet meer zijn knie in mijn rug. Hij heeft het zich wat gemakkelijker gemaakt... hij is gaan zitten, en houdt me vast tussen zijn benen... van achteren... zoals ze vroeger deden bij kinderen, als ze de amandelen weghaalden.

Dat is het beeld dat ik voor me zie.

Maar waarom die radio? Waarom zetten ze 'm nu zachter? Misschien omdat ik niet schreeuw.

Behalve de man die me vasthoudt, zijn er nog drie. Ik kijk naar ze. Er is niet veel licht en niet veel ruimte. Misschien houden ze me daarom wel half overeind.

Ik voel dat ze kalm zijn. Ik voel dat ze heel zeker zijn van hun zaak. Wat doen ze nu?

Ze steken 'n sigaret op. Waarom, waarom roken ze? Waarom juist nu? Ze houden me vast en ze roken.

Er gaat iets gebeuren, ik voel het, ik voel het.

Nu komt er één op me af, en er gaat er eentje rechts van me zitten, een ander links.

Ik zie het rode puntje van hun sigaretten gloeien. Ze inhaleren heel zwaar. Ze zijn vlakbij. Ik ben bang, ik ben bang.

Ja, er gaat iets gebeuren... ik voel het... ik ben bang, ik ben bang.

De eerste die op me af is gekomen gaat op z'n knieën zitten... tussen mijn benen... duwt ze uit elkaar.

Het is een heel nauwkeurige beweging; blijkbaar afgesproken met de man die achter me zit, want die zet zijn voeten meteen boven op mijn uitgespreide benen om ze op hun plaats te houden.

Ik draag een broek, waarom duwen ze mijn benen uit elkaar met een broek aan?

Mijn aandacht wordt opeens getrokken door iets dat ik eerst niet kan thuisbrengen... iets gloeiends, eerst heel zacht, dan veel sterker, steeds sterker, ondraaglijk, op mijn linkerborst. Een scherpe brandende pijn.

De sigaretten, de sigaretten.

Ik weet niet... wat iemand zou moeten doen in zo'n situatie. Ik ben tot niets in staat, ik kan niet schreeuwen, niet praten, ik kan niet huilen. Het is alsof ik buiten mezelf sta, of ik voor een raam sta, gedwongen naar iets afgrijselijks te kijken.

De sigaretten, de sigaretten tegen mijn trui. Ze branden er doorheen tot op de huid, de ene sigaret na de andere.

De geur van de verbrande wol schijnt ze alle vier te irriteren: met een scheermesje snijden ze mijn truitje open, aan de voorkant, in de lengte... ook mijn b.h. snijden ze open... en mijn huid. Het medische rapport stelt later een snee van 21 cm vast.